

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 70.

Fjerde Sessions anden Samling.

22de Møde.

Lørdagen d. 12. April.

(Fortf.)

Indenrigsministeren: Jeg maa tillade mig dertil at bemærke, at jeg troer, det er med Flid, Sagen er stillet saaledes. Hvis jeg ikke feiler, skulde, efter det oprindelige Udkast, ogsaa Sogneforstanderskaberne være enige, men det bliver nu forandret saaledes, at, naar Amtsraadet bestemmer det, saa kan det enkelte Sogn ikke modsætte sig. Derimod er man uden Tvivl i Udvalget ved at affatte Paragraphen, som den foreligger, og som jeg har forstaaet den, gaaet ud fra, at, naar Veianlægget vedkom tvende Amter og Amtsraadene være uenige om samme, saa var der Grund til at opgive det, og saa skulde man ikke forlange en tvungen Expropriation, idet det saa virkelig maatte ansees som et tvivlsomt Spørgsmaal, om Expropriation burde finde Sted. Det har fra Begyndelsen af været min Mening, at Loven for Landets Vedkommende burde overlade Amtsraadene den endelige Afgjørelse. Derimod maatte Indenrigsministeren med Hensyn til Kjøbstæderne træde istedetfor Amtsraadene, da man ikke fandt det passende at overlade det til Amtmanden. Det er jo ogsaa udtrykkelig udtalt i det oprindelige Lovudkast, at, naar der kun handledes om Veianlæg i eet Amt og et Amtsraad for Landets Vedkommende meente, at Arbejdet burde finde Sted, og Indenrigsministeren for en Kjøbstads Vedkommende meente Nei, eller omvendt, saa kunde Indenrigsministerens Mening ikke gøres gjældende; men saa blev der Intet foretaget. — Denne Amtsraadenes Selvstændighed skulde jeg ikke ønske ophævet; den hænger sammen med mine Ansuelser i det Hele taget om de com-

munale Forhold, idet jeg mener, at i saadanne reent locale, communale Forhold, ved saadanne Spørgsmaal, om et Veianlæg er saa vigtigt, at der bør skee tvungen Expropriation, bør den endelige Afgjørelse ikke ligge hos Ministeriet, naar den, som her, kan bringes ind under den overordnede Communalbestyrelse.

Ballentin: Jeg kan aldeles fatte den høitærede Indenrigsministers Fremstilling af Sagen og maa naturligviis ogsaa finde, at den visseelig har overveidende Fortrin, naar der kun var Tale om det ene Amtsraad; men her synes netop at være en Strid mellem to sidsordnede Autoriteter, og jeg synes, den høitærede Indenrigsminister indrømmede mig, at det kun var, naar der var Meningsforskjel mellem to Amtsraad — naturligviis ikke mellem Sogneforstanderskaberne og Amtsraadet, thi Amtsraadet maa altid være enigt med Røgle og uenigt med Andre, da Sagen kun kommer til Amtsraadet under den Forudsætning, at de vedkommende Communer ikke selv kunne enes derom. Der er altsaa allerede modsatte Meninger, og derfor vil i alt Fald Slutningen komme i Modsigelse med det, der udtales i første Passus; thi der er, som sagt, altid en Meningsulighed, og naar det skulde urgeres saaledes, vilde Bestemmelsen altsaa ikke kunne komme til Anvendelse, hvilken Mening Amtsraadet end maatte være af. Der kan altsaa kun være Tale om, at der er en forskjellig Opfatning af Sagen hos to forskjellige Amtsraad, i de enkelte Tilfælde, hvor den omhandlede Bei berører to Amter, eller ogsaa synes det mig, at Loven ikke er tilstrækkelig klart affattet. I det Tilfælde, hvor saaledes to forskjellige Amtsraad ståe mod hinanden, synes det mig dog, at der, da det er to aldeles sidsordnede Autoriteter, og altsaa det ene Amts-